62 'm'agrada' i 5 comentaris

Som a finals de setembre i els dies de vacances ens queden cada vegada més lluny. Ja gairebé no recordem ni els viatges ni els instants que vam anar compartint a les xarxes; ara gaudint de platges cristal·lines, ara caminant per boscos exòtics, ara immortalitzant sofisticats plats orientals. 15 dies a Mèxic, 3 setmanes a Bali o una estada a Nova Zelanda. I moltes fotos. Quin cel més blau! Quin conjunt tan ben emmarcat! I quina sort poder ser allà!

De tots aquests viatges, i de totes aquestes imatges que m'han monopolitzat l'Instagram, em quedo amb una publicació consistent en el recull de bitllets d'avió utilitzats en el marc d'una escapada de 20 dies. Al cos del text s'hi explicava amb detall que s'havien fet 13 viatges en avió, dos viatges llargs en autobús, i tres de curts, i encara dos en vaixell. A hores d'ara hi ha 62 perfils a qui els ha agradat la publicació, i s'hi han deixat 5 missatges de felicitació i aprovació. Cap crítica. És aquest darrer fet, aquest aplaudiment generalitzat, el que em sobta.

Cada vegada són més les veus crítiques amb la indústria aeroportuària. És important no criminalitzar el fet de desplaçar-se en avió o vaixell, però aquest exemple evidencia que n'hem de racionalitzar l'ús. Volar només fa que popularitzar-se, i és més i més habitual marxar de vacances a l'Índia, al Perú o al Sud-Est asiàtic, per posar alguns exemples. Cal tenir present que la normalització i democratització d'aquestes accions tenen un profund impacte climàtic: el diari 'ARA' publicava a mitjans d'agost que un sol d'aquests viatges pot arribar a comportar més emissions de CO2 de les que hauria de produir una persona al llarg de l'any.

Fem un breu exercici per calcular la producció de CO2 associada a aquest viatge que comento: són prop d'uns 33.000 quilòmetres (gairebé 3 voltes a la Terra!) que, a prop de 0,2 quilos de CO2 per quilòmetre (les xifres ronden entre els 0,15 i els 0,5 quilos de CO2 per quilòmetre i passatger), són equiparables a més de 6 tones de CO2 per persona. Es calcula que hauríem d'emetre un màxim de 2,3 tones de CO2 per persona i any, però aquest sol viatge equival a gairebé 3 vegades aquest valor! Així doncs, hi ha una diferència fonamental entre el que seria desitjable a nivell ecològic (i, per tant, a nivell social) i el que es premia públicament i es concep com a desitjable a nivell individual.

La crisi climàtica és un problema immensament complex pel profund impacte que tindrà en les nostres societats però també per la diversitat de causes i gran quantitat d'agents implicats. Les solucions per mitigar-lo no són senzilles ni concretes, ni depenen d'una sola cosa o d'un sol fet. Cal una fiscalitat verda, i una aposta decidida per la producció d'energies renovables, una xarxa de transport públic de qualitat, i minimitzar la producció de residus, una reducció del consum càrnic; i cal que això passi arreu.

Les administracions tenen l'encàrrec i la responsabilitat de fer aquesta feina. Però combatre la crisi climàtica ha de passar també per posar en escac aquesta concepció de felicitat i proposar-nos trobar-ne una de nova, basada en la senzillesa, en la quotidianitat, en tenir més temps pels que estimem, i tenir cura els uns dels altres, i de l'entorn. I no treballar tant, apreciar els moments i degustar-los, anar més pausats, compartir més espais, adonar-nos que molt del que comprem no ens cal i escoltar-nos. I és per això que poso l'accent en aquests 62 'm'agrada', i aquests 5 comentaris, perquè em temo que potser no és ben bé això, el que ens agrada.

ALBA GORDÓ és regidora d'ERC-MES, regidora de Sostenibilitat i de Joventut i responsable del Comissionat per l'Emergència Climàtica de l'Ajuntament

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/145476.html

Copyright 2024 Cugat.cat